

מסורת הש"ס

[illegible]

1. וקראו לו וקרי עריר
דברו אליו ועמד ואמר
לפי הצטני לקחתה:
דברים כ ה
2. וקם איוב וקרי עריר
מעלו וקרי עריר ואמר
יפסל ארצה וישתנה:
איוב כ א
3. וקם ויחלץ ארצה וקרי עריר
בניו וישבם ארצה וקרי עריר
עקרו עמלם וקרי עריר
בנים: שמואל ב ג א
4. ויבנו בני ישראל את
משה בירבה מואב
שלשים יום ותמוני יום
ככי אכל משה:
דברים כ ה
5. והבטיח תעבם לאכל
וכל שירם: לקח
והעלית על כל חמסם
שק על כל ראש קרד
ושמחתה כבאל כד
ואזייתיה ביום מ:

(א) רש"י ד"ה והאמר רבא
 (ב) נצפי ג' ימים שלא
 להניח תפילין:

נב' ודלמא מילתא
ייתדא. עין לקמן
דף כ' ע"א מדיה
משנס: תוס' ד"ה אלו
דברים וכו' עין עשיית
המשאלים. ע"י לקמן דף כד
ע"א תוס' ד"ה ושמואל
לסעמיה;

ואם היו רבים צריכין
לו. ללמוד תמנו (חולין
פח ז.)

אודייני. מכתשת גדולה: **מכולס**. אמרו אפי' יש ע"ג קרקע לא יאכל ע"ה שיכפה ממנו וישב עליה: **ענין ארלה**. כלומר שכפה ממנו וישב עליה וטעום קריעה מעומד: **ואסור לקרוע**. כדאמרינן לעיל (דף טו.) מדמיר דהמנא לחוקלא האנן דוס. והא דאמר (סוכה דף יד.) אבל חייב בכל המצות האמורות בתורה חוץ מן התפילין הכס שאל מצות בעלמא אבל הי אית דבר שמחה: **רביס לריבס ליה**. לדרשה: **שמה לאוקמי אמורא עליה**. מורבמן: **ושלישי ככלל**. מותר להניח תפילין עדיקרא ציטות אינו אלא ב' ימים: **ואם באו פנים חדשות**. ביום ג' **ואם אינו מוליך תפילין אש"כ ארלה**

למיטש דלמא אמרי [בשני] ימים
הראשונים נמי הניח תפילין: רבי
יהושע אומר וכו'. דעיקר אבילות
אינו אלף יום אחד: ושאט בלא פנים
חדשות. ביים שני חולץ תפילין:
מ"ט דר"א. דקשר עיקר אבילות שני
ימים: דכפיס ויפסו ימי. דמשמע
ג' ימים: עיקר מרידא יום אחד.
אבל אבילות ג': ימים: הלכא כר"א.
בבבליה. שאט בלא פנים חדשות
בג' אינו חולץ והלכא כרבי יהושע
בכמה דבשני מותר להניח תפילין:
בשני לעולא חולץ. בשלישי קאמר
הלכא כר"א דלמך דאין חולץ אבל
בשני לא דיעא אי חולץ אי לא:
חולץ ומניח. בשני אפי' מאה פעמים
ביים וכי בלא פנים חדשות חולץ וכי
ליכא פנים חדשות מניח: רבא אמר
יבין שמעיה. בשני שוב אינו חולץ
לפנים חדשות: וסאמר רבא. לעיל
(דף כ.) בכפית המטה הלכא כהנא
דקדן דלמך ג' ימים עיקר אבילות
ה"ג נשעי ג' ימים (ה) להניח תפילין:
מזה

בצדו 'ולחש הוא לר' חנניה בן עקביא ור' חנניה בן עמי
השמיע לרבים ת"ר אבל ג' ימים הראשונים אסור ל
ואילך ושלשי בכלל מותר להניח תפילין ואם באו פני
דברי ר"א ר' יהושע אומר אבל ב' ימים הראשונים
משני ושני בכלל מותר להניח תפילין ואם באו פני
ממתנה מאי טעמא דר"א דכתיב 'ויתמו ימי בכי
ענא מ"מ טר' יהושע דכתיב 'ואחריתה כיום מר ויתמו
ויתמו ימי וגו' אמר לך שאני משה דתקף אבליה
ואחריתה כיום מר עיקר מרידא חד יומא הוא אמר
בחליצה והלכה כר' יהושע 'בהנחה איבעיא להו בשני
חולין ת"ש אמר עולא חולין ומניח אפי' מאה פעמים ר
תימא אומר חולין ומניח אפי' מאה פעמים רבא א
אינו חולין והא רבא הוא דאמר 'הלכה כתנא

עטיפת ישמעאלים: **ואסור** צ'קור בתורה. נחשונת רבינו יצחק זקן
הרעיס צ'מריה מלחא מני ליה בשמעין כמו ט' נאז שליח מענין
שאין רגיל משעבט שבוה כמו ט' נאז שאומר בפרק במהלך
הטוהגות נאזל נוהגות ט' נאז ואסור לקרות בחוריה כ' אלל
לחלל וט' נאז שוין בדקאמר צ'ירושמי ומייכו אלל שוה במקום
ומה שהביא רבי יצחק רחיה לאסור מדיקאמר לעיל (ז. טו.) אס
לחלל אלא מדיבר המשמחו בדאמר תעניתי (ד' ז.) משום
חאמר אסור בתעניתי שגאמר פאמר

הר"א והאי ויחמו בתפילין וכן ואחריהם כיום מר ט"ס
פאר דפירש בקוטרם בכתובות (ד' י:) ריב"א וצנ"י בל"ז
והנה אפילו מאה פעמים. פי' חולץ בנשים חדשות ומנו
צין לר"א צין לרבי יהושע בנשים חדשות אסור לר"א להניח

מלך מערה ועפר ואמר ה"נ. משמע ועמד ואמר היינו אפי' מיושב והא' ללחמינו פרק מצות חילול (יבמות דף קו.) כתי עמודי לכתחילה שאל לרץ עמדיה מדרבנן מייה קשה דעומדי שמי האנשים (דברים יט) דבעינן עומד י"ל כמו ואמר ודלי שמי אפי' מיושב כמו ועמדי וקדשו (גילי

דף י"ח: אכל ועמד לחוד לא משמע
הי"ס: דא"ל לא תימא הכי וישבב
אצרה וכו'. אע"ג דושבב אצרה כתיב
נמי אכל הילד דתת שבע אצרה דלא
גבי מת מחייב אלא על בנו ושמה
הואיל והנציח אחר לו מות ימות
הכי הוא כמת ואע"פ שהתפלל עליו
שיחיה וענין זה אמר בירושלמי
הקב"ה שיהיה יודע שעמיד לית
מנוח הית מתחל על עולמו קודם
המנוח ובחוס' הרב הקשה כי הסוגיא
משונה בתחילה אומר מלחא יתירחא
עבד דלא לא תימנא הכי והדר מקשה
דלא יאל יד חובתו וכו' דהכי פ"ב
מלחא יתירחא וה"נ אפי' מטעם שכן
ע"ג קרקע וא"כ עבד מלחא יתירחא
דליכא למימר ושכח היינו כפיית
המטה דהא לא יאל יד חובתו מכפיית
המטה א"ל כעין וליכא שום יתור
וניחא ליה לשניי והכי מלומר שהיה
מלחא יתירחא והלויכא קריעה
מכפיית המטה:

בצפורי ונכנס לבית
ס כולו רבה בר בר
סבר דלא למיפק
תא דאוריז צריכינ
אוקמי מעשר עליה
שלא יעמיד תורגמן
ד רתניא מעשה ומת
אילעאי ונכנס לבית
יה בן עקביא וישב
בא לתורגמן ותורגמן
ניה תפילין משלישי
ס חדשות אינו חולץ
אסור להניה תפילין
חדשות חולץ אמר
אבל משה אמר רב
היושע נמי הא כתיב
ורא נמי הא כתיב
עולא הלכה כר"א
לעולא חולץ או אינו
רא נמי הכי יהודה בן
יאי כיון שהניח שוב
דידן דאמר שלשה
מצוה

כח כי רבינו יעקב היה חסר כימי אכלו באיוב ובקניות ובדברים
 (ידן ג) וימי וקניות חור והחיר ויבדלושמי אמר אכל שניה במקום
 העצמות (שס) אכל קורא במקום שאינו רגיל וה"ק החס כל מלות
 אכל במקום שאינו רגיל וקורא באיוב וקניות וכו' משמע עלאוד
 שאינו רגיל משמע דהא דוקא שרי ולא באיוב ובקניות ובירמיה
 בדברי מורה שאלמר האנן דוס ושמע הכל אין י"ל ראייה
 שאמר פקודי ה' שמחתי לב מדע דכולו לא דוקא דהא
 נפש עליך ואינו חסר כל ימי אכלו:
 וימי קרא אלא לשני ימים דכחי ויתמו ימי כבי אכל משה
 מכל שאר מיני דכל שעה שהוא מר נפש מתעולל בעפר ואין זה
 היה חומר ר' יצחק וקני דשרי כמו בשליש דשרי:
 בשליש וכן כל שעה שלחו מאה פעמים וכו' וטעמיה משום
 סור ורבי יוסע אפי' חולל:

(א) נראה דע"ל משלישי ויחלץ אינו חולץ וכר"י בהנחה שמיים שני מניח והלכתא כדכא ד

קָרָא א' מִי' מִיד מֵהֶלֶל
 יִצְחָק וְחֵלְלָה הִל' ו'
 שָׁמַע שָׁמַע ע' עוֹשֵׁה אֵלֵי
 מִי' שָׁמַע עֵד:
 קָרָב ב' מִי' מִיָּה מֵהֶלֶל אֵל
 הִלְלֵה מִי':
 קָרָב א' מִי' שֶׁ הִל' א'
 שָׁמַע שָׁמַע דִּרְבָּנָן
 עוֹשֵׁה יִיד קָרָב שֶׁ שָׁמַע
 קָרָב ד' ה' ו' מִי' שֶׁ
 הִלְלֵה ח' ו' מִי' שֶׁ
 עוֹשֵׁה שֶׁ שָׁמַע שָׁמַע
 עֵד מִי':
 קָרָב א' מִי' שֶׁ מִי' עֵד
 הִלְלֵה ע' עוֹשֵׁה שֶׁ
 שָׁמַע שֶׁ שָׁמַע עֵד
 וְעוֹשֵׁה אֵל מִי' קָרָב לֵא
 שָׁמַע ה':

אִי הָכִי כַעֲנִיין חֲלִיצָה,
דְּכַתִּיב וְעַמֵּד וְאָמַר לֹא
חֲסֻצָתִי, הִכִּי נָמִי רַמְעוּמִי.
וְהִתְחַנֵּן בֵּין עוֹמֵד בֵּין יוֹשֵׁב.
כֵּן מוֹטֵה, חֲלִיצָתוֹ חֲלִיצָה.
אֵל מֵהָכָּא, רִיקָם [הַמֶּלֶךְ]
וְיִקְרַע אֶת בְּגָדוֹ, וְלֹא
יִקְרִיעָה עוֹמֵד מִלְּתָא
וְיִתְרָא הוּא רַעֲבֻו, כִּמָּה
בְּשִׁכְתוֹ אֲרַעָה
דְּלֵב הוּא צִירָךְ, וְהִנָּה יִשָּׁן
עַל גְּבִי מִטָּה עַל גְּבִי כֹסֵא
עַל גְּבִי אִיזִינָה [גְּדוּלָה]

[illegible]